

Vrijwillig de armoede in

FIDESCO

KATHOLIEKE ORGANISATIE
VOOR INTERNATIONALE
ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Beste donateur,

De drie maanden sinds mijn laatste missieverlag zijn werkelijk voorbijgevlogen! Zoals al aangekondigd, is er het een en ander veranderd (en meer dan voorzien), als belangrijkste de locatie van het JPIL centrum. We huren nu enkele ruimten in hetzelfde complex als het pastorale centrum (de spaanstalige tweede locatie van de parochie) waar de voedselbank al naartoe was verplaatst.

De laatste bijzondere activiteit in het oude gebouw was het organiseren van een Fidescoweekend voor zeven jonge Amerikanen die serieus geïnteresseerd zijn om met Fidesco op missie te gaan. Een bewijs daarvoor was dat ze speciaal voor dat weekend uit alle delen van de States (zelfs uit Alaska!) naar Gainesville kwamen om te horen (en gedeeltelijk ook te ervaren) wat het allemaal inhoudt om met Fidesco op missie te gaan. Een grote verantwoordelijkheid voor ons! Gelukkig kon Joe Venegas, de eerste Amerikaanse Fidesco-missionaris die kort daarvoor uit Zambia was teruggekeerd, er ook bij zijn om zijn steentje (en, zeer belangrijk, zijn ervaringen) bij te dragen. Een leuke bijkomstigheid was dat hij een Nederlandse vriendin heeft en ik hem daardoor wat kon helpen met de basis van het Nederlands. Op zijn beurt kon hij mij een gratis talencursus op het Internet aanbevelen (duolingo.com); sindsdien gaat mijn Spaans met sprongen vooruit en vergeet ik makkelijker dat ik het niet spreek ;-)

Om terug te keren naar het weekend, mij was toebedeeld mee te werken aan de leringen over onderscheiding en over inculturatie, de interviews met twee van de kandidaten en het een en ander aan praktische organisatie. Een hele uitdaging die veel voldoening gaf. Door alle aanwezigen werd het weekend als zeer geslaagd ervaren. Een positieve bijdrage aan de sfeer gaf ook een eekhoorn die op de een of andere manier het gebouw was binnen-

gekomen en een aantal keren onverwachts voorbijkwam.

Ook nog in het oude gebouw, was de laatste catecheseavond voor vormsel en eerste communie. Omdat de tweede catechist voor de vormselklas ontbrak,

mocht ik er als toezicht-
houder bij zitten; op het einde wilden de tieners echter graag van mij horen wat mijn missie eigenlijk inhoudt en wat ik ervan vond. Ze vonden het erg interessant en ik was blij dat ze allemaal Engels spraken! Half mei, het einde van het schooljaar hier, was ook de afsluiting van de Engelse klas. Na een klein schriftelijk examen, dat allen bijzonder goed afgelegd hadden, kregen ze een persoonlijk diploma voor Engels niveau 1 inclusief hun behaalde score. Stralend kwamen ze een voor een naar voren om het diploma in ontvangst te nemen van Natalia, de verantwoordelijke voor de klas. Komende maand zal ik het stokje van haar overnemen voor het komende jaar. Voor de catechese is nu nog niet duidelijk of en hoe dat opnieuw bij ons plaats zal vinden. Het einde van het schooljaar was voor ons het begin van de voorbereidingen voor de verhuizing van het centrum dat voor eind mei afgerond zou moeten zijn. Tot dan toe bleef het namelijk onzeker of we überhaupt zouden verhuizen of niet. U kunt zich voorstellen dat de hele operatie enigszins hectisch verliep ook aangezien we onze belangrijkste activiteiten zoals esquinadienst en voedselbank zo goed mogelijk voort wilden zetten. Gelukkig kon Pablo (onze president) voor de avonden flink wat hulp krijgen van een groep uit de parochie die

MATTHE UIJTTEWAAL

regelmatig bij ons retraites gehouden had. Daarnaast waren er veel spullen die we op de nieuwe locatie niet meer konden gebruiken aangezien die een stuk kleiner is. Gedeeltelijk hebben we die spullen weggegeven (vooral heel wat gedoneerde kleding) en op een zaterdag hebben we daarnaast een grote, zogenaamde 'yardsale' georganiseerd. Het centrum kon namelijk wat extra financiële ondersteuning goed gebruiken. Uiteindelijk is de hele operatie goed geslaagd, ondanks dat we de laatste spullen een aantal dagen te laat uit het gebouw verplaatst hebben en er in de afwikkeling nog enkele bijkomstige moeilijkheden betreffende het oude gebouw opdoken die vooral Pablo veel stress gaven.

Een mooie anekdote verbonden met de verhuizing betreft Edgar. Hij is een intelligente high-school leerling met Mexicaanse 'roots' en een grote talenknobbel. Enkele weken voor de verhuizing van de voedselbank was hij voor het eerst in het centrum vanwege een avond georganiseerd door mijn Franse medemissionarissen voor een groep frankofonen/frankofielen. Hij vond het erg interessant te horen dat ik natuurkunde gestudeerd heb en zo bood ik hem hulp aan met zijn natuur- dan wel wiskundevragen. Precies op de avond dat de voedselbank verhuisde, was hij er weer en hielp spontaan mee. Daarna hielp ik hem met zijn calculus, waarvoor hij eigenlijk kwam. Iets vergelijkbaars gebeurde op de avond dat we de laatste spullen uit het gebouw haalden; weer hielp Edgar mee, maar nu kwam hij eigenlijk alleen voor de gezelligheid. Als dank heb ik hem op een drankje (en wat gezelligheid) getraceerd in een café in de buurt. Was hij die avond niet gekomen dan had hij onze nieuwe locatie wellicht nooit gevonden. Sindsdien helpt hij regelmatig bij broodbezoeken of in de voedselbank (daarover later meer) en heb ik hem met enkele geloofsvragen kunnen helpen. Ondanks dat hij

eigenlijk katholiek is, gaat hij voornamelijk naar de pinkstergemeente vanwege zijn vrienden. Met alle spullen verplaatst, begon de herinrichting van de nieuwe locatie: geen hectiek meer, maar wel iets dat veel tijd vergt. Daar toe kwam nog Sonia. Zij is een heel aardige vrouw die veel helpt in de parochie en zelf een voedingsclub heeft. Daarvoor huurt zij een ruimte in onze nieuwe locatie, wat voor Pablo financieel heel belangrijk is. Echter, zij had die ruimte enkele weken voordat wij daar aankwamen in gebruik genomen, is erg georganiseerd en gewend veel op eigen houtje te doen. Wederzijds was het dus wel even wennen ;-). Ondertussen heeft alles redelijk zijn plek gevonden, is er overeenstemming over de decoraties en kunnen we het goed met elkaar vinden. Vaak krijgen wij van haar gratis drankjes aangeboden en neemt zij deel aan het gezamenlijk gebed in onze nieuwe kapel. Het was trouwens niet vanzelfsprekend dat wij weer een kapel zouden hebben noch hoe die precies ingericht zou moeten zijn. Na veel overleg van Pablo met de parochie is alles opgeklaard en zo kunnen we ons teamgebed elke ochtend voor een goede dag en samenwerking continueren en hebben we de mogelijkheid temidden van alle drukte weer innerlijke rust te vinden.

Terugkomend op de inrichting: vanwege de wens om de weinige ruimten die we hebben zoveel mogelijk als klaslokalen te kunnen gebruiken (onze officiële naam is tenslotte het JPII trainingscentrum), moest er een externe opslag gemaakt worden. Terwijl ik op zoek was naar iemand om ons daarbij te helpen (voor niet teveel geld) ontmoette ik Daniel bij de esquina, een jonge kerel die daar voor het eerst was en vertelde dat als onderdeel van een herintegratieprogramma hij wat sociaal werk moest doen en graag ons (gratis) in het centrum zou willen komen helpen! Helaas heb ik daarna niets meer van hem gehoord of gezien, maar ik stond wel even verbaasd te kijken; uiteindelijk hebben we wel iemand anders kunnen vinden.

Onze esquinadienst, vanuit de nieuwe locatie, is grotendeels hetzelfde gebleven; we nemen nu elke dag de auto aangezien het te ver is om te lopen met onze 'carrito'. Door de vele regen de afge

VERENIGDE STATEN

MATTHE UIJTTEWAAL

lopen maanden is er duidelijk minder werk én zijn er minder mannen. Enkele zijn vertrokken om elders hun geluk te beproeven en enkele (waaronder Miguel Arambula, waarvan ik afgelopen keer vertelde) hebben een min of meer vaste baan gevonden. De weinige nieuwe mannen blijven vaak niet lang. Een van de mannen vertelde me trouwens dat er zo'n tien jaar terug tot wel 100 man bij de esquina waren en dat er vaak genoeg op het eind van de middag nog banen aangeboden werden! In de huidige moeilijkeren tijden is het des te belangrijker onze dienst voort te zetten.

Een goed voorbeeld is Emillio, hij komt niet zo vaak en één morgen komt hij aan met duidelijk al wat alcohol achter zijn kiezen. Hij klaagt over buikpijn en geeft toe dat het door de alcohol komt (hoewel hij beweert dat het van de avond ervoor is). Dan begint hij plotseling te vertellen dat hij verslaafd is, dat zijn vrouw hem daardoor verlaten heeft en dat hij ermee wil op houden, maar niet kan. Veel meer dan een luisterend oor, wat bruikbaar advies en een persoonlijk gebed kan ik hem niet bieden, maar dat is waarschijnlijk ook alles wat hij aannemen kan. Valentin, een sympathieke kerel, altijd bereid te helpen en aanwezig bij vrijwel al onze activiteiten, is helaas ook door alcohol in de problemen geraakt. Dronken is hij bij een gevecht betrokken geraakt waarna de politie hem arresteerde en als illegaal terug naar Mexico stuurde. Daar heeft hij het nu trouwens redelijk goed. Hij woont weer bij zijn moeder en heeft een vast baantje als verkoper.

Juanito, aan de andere kant, is een oude man die

hier amper een bestaan heeft. Onlangs was hij bijna zover om terug te gaan naar zijn familie in Mexico; al jaren proberen de missionarissen hem zover te krijgen. (Er is zelfs iemand gevonden die hem gratis mee wil nemen in zijn auto en hem zowaar voor de deur af wil zetten!) Toch had hij op het laatste moment weer een excuus om niet te gaan; in september biedt zich hopelijk een nieuwe mogelijkheid aan...

Nog een tragisch verhaal: José woonde tegenover de esquina met zijn hoogzwangere vrouw, en omdat het gebouw waarin hij woonde door een winkel opgekocht werd, moest hij verhuizen naar een 'trailer' (een grote woonwagen waarin veel van de armen hier wonen). Hij betaalde borg en huur voor een maand, maar kon er nog niet in omdat er nog dingen gerepareerd moesten worden. Enige tijd later wordt hem botweg gezegd dat hij noch huur noch borg terugkrijgt omdat hij er niet op tijd ingetrokken zou zijn! We hebben geprobeerd voor hem te bemiddelen, maar zonder succes.

Een vrolijkere noot: Felipe, een aardige kerel van de esquina van rond de 30 jaar, die nu trouwens een min of meer vaste baan heeft, nodigde ons enige tijd terug uit om bij hem, zijn vrouw en vier kleine kinderen op bezoek te komen. Hij wilde graag met ons over geloofsthema's spreken aangezien zijn vrouw daarin wat bemoediging nodig heeft. Het was een erg geslaagd bezoek, hij heeft al gevraagd wanneer we weer eens komen. Een ander teken van vertrouwen is dat ze ook vertelden over hun ingrijpende tocht door de woestijn, het binnenkomen in de VS en de onmenselijke dingen die daarbij regelmatig gebeuren.

Meer positiefs: Angel Garcia (ook uit Mexico en slechts weinig ouder dan ik) hielp in het oude gebouw met enige regelmaat bij de wekelijkse schoonmaak; sinds meer dan een maand helpt hij, niet alleen elke week bij onze huis-aan-huis broodbezoeken (waaraan trouwens weinig veranderd is sinds de verhuizing), maar ook eens per week met de esquina als we hem vragen. Dat is alvast een goed teken voor na oktober als Quentin er niet meer is en ik er wat esquina betreft alleen voorsta voor zover het er nu naar uitziet (er is namelijk een tiener uit Duitsland die interesse

getoond heeft komend jaar in ons centrum een schoolstage te komen doen). Aangezien Angel momenteel geen vaste baan heeft, heeft hij de tijd om mee te helpen en dat bevalt hem erg goed. Vooral de religieuze aspecten ervan. Ook in de parochie is hij erg actief. We kunnen echter niet veel meer van hem verwachten aangezien hij een vrouw en vier kleine kinderen heeft.

Ook zijn we voor onze voedselbank op zoek naar meer hulp (we gaan stap voor stap van zes naar slechts twee missionarissen in het centrum). In eerste instantie hadden we op de nieuwe locatie redelijk wat nieuwe mensen uit de parochie om mee te helpen, maar sinds enige tijd komen de meesten daarvan niet meer. We hopen dat dit met de schoolvakanties te maken heeft en niet met de communicatie/gewenningsproblemen die we in het begin hadden met één specifieke persoon uit de parochie. Het schijnt in ieder geval dat ook de parochie vergelijkbare problemen heeft. De band met de parochie (zoals verwacht in mijn vorige missieverlag) is nu inderdaad sterker geworden. Niet verwacht was dat in plaats van de erg geliefde Vietnamese priester, die naar een andere parochie overgeplaatst werd, we er nu een Indische priester, Father Jose (spreek uit: Joosh) bijgekregen hebben. Hij komt uit een missieorde, heeft onze voedselbank en centrum al bezocht en spreekt regelmatig lovende woorden over ons tijdens vieringen!

Voor de nieuwe vrijwilligers die bleven komen naar de voedselbank hebben we een training georganiseerd om ze meer over de achtergronden ervan (o.a. regels) en over de geschiedenis van het centrum te vertellen. Dat beviel hen erg goed. Naast Edgar (zie eerder in dit verslag) hadden we gedurende de schoolvakantie nog een aantal tieners die regelmatig meehielpen: Julieta, haar zusje Reina, vriendin Isabella en haar

vriend Rick. Het was feitelijk Julieta die de rest in de voedselbank actief heeft gekregen. Haar hebben we door een broodbezoek ontmoet. Haar moeder kwam zelfs een keer op bezoek in de voedselbank om ons te bedanken voor wat we voor haar dochters deden, de wereld op z'n kop!

Sinds kort hebben we weer de mogelijkheid gedoneerde kleding tijdens de voedselbank weg te geven en ook daarvoor kunnen we wat extra hulp goed gebruiken. Een andere groep tieners, uit Alabama, was hier eind juli op bezoek (daarover later meer) en heeft de inrichting en aankleding van de grote ruimte voor de kleding- en voedselbank erg verbeterd. Meerdere positieve reacties bevestigen dat. In de eerste maand in de nieuwe ruimte kwamen er duidelijk minder mensen, en dan vooral Latinos, naar de voedselbank. Daarna heeft het bezoek het redelijk kunnen oppikken, al komen er nog steeds wat minder families dan daarvoor (wel zijn er nu meer Amerikanen). Het zal een prioriteit blijven om de mensen op te zoeken die niet meer komen, al hebben we daar momenteel de mensen niet voor. Die nieuwe Amerikanen worden trouwens vooral door de centrale voedselbank naar ons doorverwezen, wat weer een mooi compliment is. Daar is recentelijk ook het een en ander veranderd: de twee personen waar wij het meest mee te maken hadden (Morgan, zie vorig verslag, en Brian) zijn vertrokken. Voor hen zijn Mike en Jeff gekomen. Verder hebben zij de laatste tijd minder verse groente/fruit. Omdat wij wat problemen met onze gekoelde opslag hadden, kwam dat eigenlijk niet eens slecht uit. In plaats daarvan hadden zij andere producten zoals frisdrank, chips en snoepgoed voor kinderen; erg geschikt voor in de schoolvakantie.

Twee activiteiten die in het vorige verslag niet aan de orde zijn gekomen zijn de dokters en de brillenservice. Elke paar maanden komen een aantal dokters, die we kennen vanuit de parochie, op bezoek om gratis hun medische diensten aan te bieden aan hen die daartoe geen andere toegang hebben. De afgelopen periode kwamen ze voor het laatst in het oude gebouw en vorige week kwamen zij voor het eerst op de nieuwe locatie. Niet alleen de patienten zijn daar blij mee, maar ook de dokters zijn blij

VERENIGDE STATEN

MATTHE UIJTTEWAAL

iets voor hun arme medemens te kunnen betekenen; alsof ze zelf op missie zijn! Op de nieuwe locatie waren er wat minder mensen dan normaal, maar dat is ongetwijfeld slechts een kwestie van gewenning. De brillenservice wordt aangeboden door een lokale opticien: elke week mogen we twee mensen sturen die dan een gratis oogcheck krijgen en een bril met bijpassende glazen voor een gereduceerd tarief. Een simpele, maar erg nuttige dienst. Zowel voor de doktoren, de opticien als voor andere ondersteuners hebben we persoonlijke bedankkaartjes gemaakt en hen die in een mooi fotolijstje gegeven als dank voor hun hulp in het afgelopen jaar. Vrijwel allen waren blij verrast daarmee.

Het regelmatige rozenkransgebed met kleine processie, dat afgelopen verslag al genoemd werd, wordt nu hoofdzakelijk gecoördineerd door Theresa, een vrouw van middelbare leeftijd uit dezelfde buurt die er al jaren bij is. Dat is erg belangrijk voor de toekomst als er geen missionarissen meer zijn. Miguel Chiroy (de kleine man uit Guatemala waar ik in het vorige verslag mee op de foto stond) komt nog altijd trouw met zijn gitaar om er muziek bij te maken.

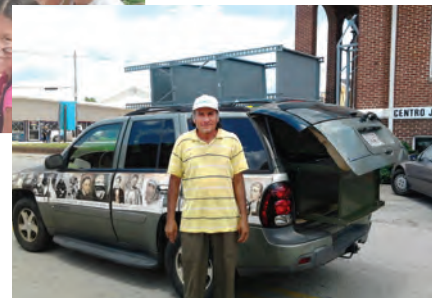
Hét speciale event van deze periode was het feest van de 'Virgen del Carmen'. Om meer deelname mogelijk te maken wordt het traditiegetrouw gevierd op de zondag na 16 juli, de eigenlijke dag. Voor de Heilige mis 's ochtends werd de afbeelding van OLV in processie de kerk binnengedragen, waarbij Quentin en ik ook mee mochten helpen en zelfs een mooi t-shirt met de 'Virgen' cadeau kregen. 's Avonds werd er bij het huis van goede vrienden

van het centrum eerst gezamenlijk de rozenkrans gebeden, wat muzikaal opgeluisterd werd door enkele zingende gitaristen. Daarna was er een grote processie door de buurt met trommels, muziek en, uiteraard, enkele dansgroepen. Terug bij hetzelfde huis was er eten, drinken en gezelligheid. De al eerder genoemde groep van tieners uit Jasper, Alabama waren juist die middag aangekomen voor hun driedaagse missietrip en konden zo mooi alle festiviteiten meemaken. Gedurende hun verblijf hier hebben ze meegeholpen aan broodbezoeken en bij de voedselbank, een ruimte in het centrum opnieuw geschilderd, het een en ander gedecoreerd en schoongemaakt en als afsluiting op woensdagmiddag activiteiten voor kinderen uit een arme buurt georganiseerd. Erg waardevol allemaal! We hadden heel wat regen die week, maar gedurende de broodbezoeken en de kinderactiviteiten scheen de zon. Er waren ook een handvol kinderen die graag door mij in de lucht gegooid werden (iets wat een specialiteit van mij begint te worden ;-). Vooral Luisa van 6 is vermeldenswaard: die weet niet van ophouden en hoe hoger hoe beter! De volgende dag had ik zelfs wat spierpijn in mijn bovenbenen...

Een aantal weken ervoor hadden we voor een andere groep kinderen al een dag in het Laurel park aan het grote meer georganiseerd. Vanwege regen moesten we het een week verschuiven, maar uiteindelijk werd het toch een succes; het meest waardeerden ze de waterspelen daar in het park. Thema van de dag was vriendschap en aan de hand van twee kindheiligen (Laura Vicuna en Domingo Savio) hebben we hen daarover het een en ander kunnen leren.

Tot slot het wonderbaarlijke verhaal van mijn visum. Het is nogal ingewikkeld, maar in het kort kwam het erop neer dat ik begin mei een aantal dagen de States moest verlaten en de gelegenheid gebruikte om de 'Virgen de Guadalupe' te bezoeken in Mexico. Zowel de afbeelding als de basiliek vond ik zeer indrukwekkend. Er wordt daar van 's ochtendsvroeg tot 's avondslaat de Heilige mis gevierd en alle diensten zijn goed bezocht! Voordat ik terugkwam, heb ik me nog een echte Mexicaanse som

brero weten aan te schaffen die me erg populair maakte bij de mannen van de esquina ;-). Bij terugkomst werd me eerst gezegd dat ze me het land niet konden binnenlaten vanwege een eerder probleem waarvan niemand afwist. Daarna zeiden ze dat ze me binnen konden laten, maar ik wel een behoorlijke boete zou moeten betalen. Tenslotte kreeg ik simpelweg een religieus visum zonder extra kosten. Dat terwijl de immigratieofficier het er niet mee eens was en mij bovendien duidelijk maakte dat het niet volgens de regels was! Toen ik ruim een maand later terugkwam van de bruiloft van mijn zus bleek echter dat het slechts een eenmalig visum was en ik een echte had moeten afhalen op de Amerikaanse ambassade. Wederom was het een klein wonder dat ze me toch binnenlieten; bovendien kon ik de binnenlandse verbindingsvlucht nog net halen. Uiteindelijk heb ik het echte visum zonder veel problemen in Colombia afgehaald vanwege de (al aangekondigde en erg geslaagde) bruiloft van John en Natalia aldaar.

Het verkrijgen van mijn rijbewijs hier, nodig voor de autoverzekering, verliep ook ongebruikelijk. Na het theoretische examen (waar ik vrijwel niet voor geleerd had;) moest ik nog een keer terugkomen om mijn documenten te laten scannen, want daarmee was iets mis gegaan. Ondertussen woonde ik niet meer in het oude centrum, maar dat was wél het enige adres waarvan ik een adresbevestiging had! Vervolgens verliep het praktisch examen niet geheel vlekkeloos, maar het was wel goed genoeg om te slagen. Pas daarna werd duidelijk dat de auto van het centrum tijdens het examen niet eens verzekerd was... Keer op keer bewijst het motto van Padre Pio zich maar weer: Bid, Hoop en Maak je geen zorgen. Adios! Mateo

P.S. Op mijn google+ profiel vindt u meer foto's en regelmatig berichtjes

Wat is FIDESCO ?

FIDESCO (Latijn voor Fides, Geloof en Coöperatie) is een internationale katholieke organisatie die in 1980 ontstaan is in Frankrijk. Fidesco heeft als doel het uitzenden en begeleiden van vrijwilligers om in ontwikkelingslanden bij te dragen aan de volledige ontwikkeling van de bevolking. Fidesco zendt vrijwilligers uit naar ontwikkelingsprojecten van de lokale kerk.

www.fidesco-international.org

Hoe kunt u bijdragen?

Fidesco biedt u verschillende mogelijkheden om de missie van Matthé financieel te ondersteunen. U kunt daarbij rekenen op onze discretie en verantwoording over de besteding middels een driemaandelijks missieverslag. Steun ons via:

1) De antwoordcoupon

U dient deze volledig in te vullen en naar het hierop vermelde adres te sturen. Geef daarbij aan of het om een eenmalige donatie of om een periodieke overschrijving gaat.

2) Internet

Op de website www.fidesco.nl vindt u de mogelijkheid om via IDéal op veilige wijze online te doneren.

3) Giraal

U kunt het geld rechtstreeks overmaken op bankrekening 56.60.14.297 t.n.v. Stichting Fidesco Nederland te Waalre o.v.v. "Donatie Matthé".

Wij verzoeken u vriendelijk uw naam en adres onder vermelding van "Donatie Matthé" te mailen naar info@fidesco.nl of te sturen aan Stichting Fidesco Nederland in Voorhout. U kunt daarbij aangeven of u zijn missieverslag wenst te ontvangen. Daarmee blijft u op de hoogte van zijn activiteiten in de VS en weet u zeker dat uw geld goed terecht komt.

Bij voorbaat dank,
Johannes Witt, YWW
Voorzitter Stichting Fidesco Nederland

FIDESCO NEDERLAND

Voor informatie of sponsoring: tel.: 0852-731732
Rooseveltlaan 2 info@fidesco.nl
2215 NX Voorhout www.fidesco.nl